

Smrt Mistra Jana Husa v červenci 1415 měla být začátkem brzkého konce náboženského hnutí, které se podle odkazu svého kazatele dožadovalo rozsáhlé reformy církve. Paradoxně se však dění z jihoněmecké Kostnice, kde byl Mistr upálen, stalo jen motivem pro větší zájem o jeho učení. Následkem Husovy popravky bylo i vyvolávání lidových bouří, které později přerostly v patnáct let trvající válečný konflikt.

Vzestup husitského hnutí v Čechách vyvolával u nejmocnějších mužů Evropy vážné obavy. V únoru 1418 dorazily proto do Čech dvě papežské buly od Martina V. Ten v první z nich striktně odmítl husitství a žádal potrestání kacířů, v druhé pak hrozil vyhlášením křížové výpravy. V dubnu 1418 vydali pak členové církevního koncilu v Kostnici dekret, požadující vzdání se myšlenek Husova odkazu. Naproti tomu v Čechách dál sílilo napětí mezi vyznavači učení Mistra Jana Husa a křesťanského proudu podléhajícím autoritě papeže. Situace gradovala v prosinci roku 1418, kdy Martin V. naléhal na římského krále Zikmunda s vedením vojsk do protičeské křížové výpravy. Vědom si velkého nebezpečí, do kterého by svou zemi válkou uvrhl, podvolil se král Václav IV. vnucenému diktátu a začal podnikat kroky k oslabení husitského vlivu. Odpovědí mu byl jen další neklid, násilí a demonstrace, kterým už nemocí ochablý vladař nedokázal dostatečně vzdorovat.

Na počátku husitské revoluce stojí události z neděle 30. července 1419. Tehdy se po kázání Jana Želivského v pražském kostela u Panny Marie Sněžné (jedno ze tří míst v Praze, kde bylo stále povoleno šířit Husovo učení) vydal průvod věřících k Novoměstské radnici osvobodit vězněné stoupence. Na troufalé výzvy odpověděli konšelé husitům výsměchem, s kterým se rozzuřený dav odmítl smířit. Vtrhnutím do budovy radnice a vyhozením konšelů z jejích oken začala jedna z nejrozporuplnějších etap celé české historie.

Text: *Jaroslav Sládek*, foto: *Wikimedia*